

РЕШЕНИЕ

№ 204

гр. Ямбол, 14.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЯМБОЛ, II ВЪЗЗИВЕН СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Красимира В. Тагарева

Членове: Галина Ив. Вълчанова Люцканова
Яна В. Ангелова

при участието на секретаря Ц.Х.Г.

като разгледа докладваното от Яна В. Ангелова Въззивно гражданско дело № 20222300500209 по описа за 2022 година

Производството пред Окръжен съд - Ямбол е по чл.258 и сл. ГПК.

Образувано по въззивна жалба на ЗАД „АЛИАНЦ БЪЛГАРИЯ“ с ЕИК 040638060, депозирана чрез пълномощника – адв.А. Б. от АК-София против Решение № 19/29.04.2022г., постановено по гр.д. №303/2021 г. по описа на РС-Тополовград, с което е отхвърлен предявеният от въззивника иск против М. И. А. с ЕГН ***** от с.*, общ.***, с правно основание чл.410, ал.1, т.3 от КЗ, във вр. чл.50 от ЗЗД, за присъждане на сумата от 1 808.00 лева, представляваща изплатено застрахователно обезщетение по щета № 0300/20/777/509694, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане. Обжалваното решение е постановено при участието на трето лице- помагач на страната на ищеца- П. Г. Г. от с.*, общ. *.

С въззивната жалба решението на РС- Тополовград се атакува изцяло с доводи за неправилност, необоснованост и незаконосъобразност, като се желае неговата отмяна и постановяване на ново решение, с което исковата претенция да бъде уважена изцяло. Според въззивникът от събраните по делото доказателства безспорно са установени всички елементи от фактическия състав на спорното право, в т.ч. настъпването на застрахователното събитие, наличието на валидно застрахователно правоотношение по застраховка „ Пълно каско“, механизмът на ПТП, наличието на причинно-следствена връзка между механизма и причинените вреди, както и техния размер, отговорността на ответника-

възвиваем по смисъла на чл.50 от ЗЗД, изплащането на застрахователно обезщетение от страна на застрахователя-въззивник. Оспорени са изцяло изведените от първоинстанционния съд въз основа на доказателствата по делото правни изводи относно механизма на ПТП, качеството на ответника на „пастир“ на животното, собствеността върху животното, по въпроса за наличието на съпричиняване от страна на водача на МПС, пътната маркировка, действала в района на ПТП и размера на вредите. Въззивникът претендира присъждане на сторените от него разноски в двете инстанции.

В срока по чл.263 ГПК възвиваемата страна- М. И. А. и третото лице- помагач П. Г. Г. не са подали отговор на въззивната жалба.

В о.с.з. възвивникът ЗАД „АЛИАНЦ БЪЛГАРИЯ“ не се представлява. В депозирана писмена молба от процесуален представител- адвокат въззивната жалба се поддържа изцяло, като се поддържа и искането за присъждане на разноски, във връзка с което е представен списък на разноските по чл.80 от ГПК, направени пред ЯОС.

В о.с.з. възвиваемият М. И. А. не се явява и не се представлява.

Третото лице- помагач П. Г. Г. в о.с.з. не се явява и не се представлява.

Въззивната жалба е допустима, тъй като е подадена в предвидения в закона преклузивен срок и отговаря на изискванията на чл.260 и сл. от ГПК.

Възвивникът е легитимирана и има правен интерес от обжалването.

При служебната си проверка по чл.269 от ГПК, възвивният съд констатира, че обжалваното решение е валидно и допустимо, поради което жалбата следва да бъде разгледана по същество.

За да се произнесе по жалбата, съдът извърши преценка на събраните по делото доказателства, взе предвид и становищата на страните, като приема за установено следното:

Предмет на разглеждане по делото пред Районен съд- Тополовград е предявен от ищеца ЗАД „Алианц България“ против М. И. А. от с. *, общ. * регресен иск с правно основание чл. 410, ал.1, т.3 от КЗ вр. чл.50 от ЗЗД за осъждане на ответника да заплати сума в размер на 1 808.00 лева, представляваща изплатено застрахователно обезщетение от ищеца по щета №0300/20/777/509694, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата. Ищецът твърди, че по посочената преписка по щета е изплатил обезщетение за имуществени вреди в размер на 1808.00 лв за увреден от ПТП, настъпило на 20.08.2020г. т.а. „Мерцедес“ , модел „Актрос“, с рег. № Р 0789 КА, собственост на „Каолин“ АД, управляван към момента на ПТП от Г.Д.Т., виновен за настъпването на което е ответникът М. А., под чийто надзор се намирало домашно животно- теле, което е излязло внезапно на пътя, при което водачът на т.а. не е имал възможност да реагира и е настъпило ПТП. Ищецът сочи, че за увредения товарен автомобил е налице валидна застраховка „Каско“. След подадено уведомление в ищцовото застрахователно дружество е изготвен опис на щета и калкулация- ремонт, въз основа на който на собственика на увреденото МПС е заплатена сумата от 1809.00 лв. с преводно нареждане от 10.03.2021г. До ответника е изпратена регресна покана за заплащане на сумата

от 1808.00 лв., но до момента на подаване на исковата молба плащане не е извършено. Ищецът претендира присъждане на сторените по делото разноски.

В срока за отговор на исковата молба ответникът не е депозирал писмен отговор.

По искане на ищеца в първоинстанционното производство като трето лице-помагач на страната на ищеца е бил конституиран П. Г. Г. в качеството му на собственик на животното, участвало в ПТП. В съдебно заседание третото лице-помагач, чрез пълномощникът си по делото- адв. К., е оспорил исковата претенция по основание и размер с доводи, че не е установена собствеността върху животното, както и че същото не е било оставено без надзор, като в тази връзка се твърди, че ответникът не е пастир на животни, собственост на третото лице-помагач, между тях не е налице договор, като единствената връзка между тях двата е инцидентна помощ, която ответникът оказвал на собственика за кратко време, както е и в процесния случай. Тъй като животното е излязло внезапно на пътя, както е и посочено и в протокола за ПТП, според третото лице-помагач се касае за форсмажорно обстоятелство, поради което за причинените щети не може да се търси отговорност както от собственика, така и от ответника.

Първоинстанционният съд е отхвърлил предявеният пред него иск за заплащане на сумата от 1808.00 лв., ведно с лихва за забава, считано от датата на подаване на исковата молба, като неоснователен и недоказан. За да постанови този резултат, районният съд е приел, че не е доказан размера на вредите, които следва да бъдат обезщетени, не е доказано, че убитото животно е собственост на третото-лице помагач, че ответникът е имал качеството на пастир и съответно задължението да упражнява надзор върху убитото животно, както и не е доказано, че единствено и само той носи отговорност за настъпването на ПТП.

Правно релевантните за спора факти, изводими от събрания по делото доказателствен материал са следните:

От представените по делото писмени доказателства- Застрахователна полица №20- 0300/300/5000765, Опис на застрахованите МПС към същата, Специални условия към застрахователната полица, допълнение към нея и от свидетелство за регистрация на МПС се установява, че между ищеца ЗАД „Алианс България“ АД и собственика на товарен автомобил марка „Мерцедес“, модел „Актрос“, с рег. № Р 0789 КА- „Каолин“ АД, е налице валиден договор за застраховка „Пълно каско“, действащ за времето от 00:00 часа на 16.07.2020г. до 24:00 часа на 15.07.2021г.

На 20.08.2020г. застрахованият при ищеца товарният автомобил е бил управляван от св. Г.Д.Т., който към тази дата е работил като „шофьор“ в „Каолин“ АД по трудово правоотношение. На същата дата около 17:20 часа св. Т., управлявайки товарния автомобил, се движил по път III- 761, в посока от с. Княжево към с. Устрем. Св. Т. навлязъл в завой, преди излизането от който забелязал пастир с куче до него от ляво на пътя по посоката на движение на автомобила. След излизането от завоя свидетелят възприел намиращо се в ляво на пътя отново по посоката си на движение стадо животни. В същото това време в дясно на

пътното платно се намирало селскостопанско животно- теле. В момента, в който св. Т. се изравнил с управлявания от него товарен автомобил с животното, то навлязло внезапно на пътното платно, като се насочило към намиращото се вляво на пътя стадо животни. Възприемайки животното на пътното платно, св. Т. направил опит да избегне сблъсъка между товарния автомобил и телето, реагирайки с волана в посока наляво, но безуспешно, като последвал удар между животното и предната дясна част на товарния автомобил, при който животното паднало в намиращо се покрай пътя дере. За настъпилото ПТП водачът на товарния автомобил подал сигнал на тел. 112. На място пристигнали полицейски служители. Бил съставен Протокол за ПТП № 1454972, в който като участници в същото са посочени М. И. А. в качеството му на пастир на стадо животни и товарният автомобил, управляван от св. Т.. Като причини и условия за ПТП съставилият го полицейски служител Х.С. посочил поведението на М. А., като приел, че същият като пастир не направлявал и оставил без надзор стадо животни- крави и телета и създал пречки за движението, като вследствие на това едно животно навлиза внезапно на пътното платно за движение и става причина за реализиране на ПТП с материални щети. В протокола за ПТП са посочени установените на място щети по товарния автомобил- преден десен фар, предна маска, степенка, предна броня. Изготвена е и схема на ПТП. Протоколът за ПТП е подписан от посочените като участници в същото лица, както и от съставилият го полицейски служител.

На 20.08.2020г. против М. И. А. е съставен АУАН за нарушение по чл. 106 от ЗДвП, за това, че на същата дата около 17.20 часа на път III- 761, около 10-ти км. като пастир не направлява и оставя без надзор стадо животни /крави и телета/ и създава пречка /опасности/ за движението, като в следствие на това едно животно /теле/ навлиза внезапно на платното за движение по прав пътен участък и става причина за реализиране на ПТП с влакчак марка „Мерцедес“, модел „Актрос“, с рег. № Р 0789 КА с прикачено полуремарке, двете собственост на „Каолин“ АД, управляван от Г.Т., като при ПТП са нанесени щети по МПС и е пострадало едно теле с ушна марка BF SA 06- 32 264477- II. Видно от приложеният по делото АУАН, същият е предявен на М. А. и подписан от него без възражения. Въз основа на АУАН началникът на РУ- Тополовград е издал наказателно постановление против М. А. на 04.09.2020г., за нарушение по чл.106, ал.1 от ЗДвП, като на основание чл. 184, ал.5, вр. ал.1, т.1 от ЗДвП му е наложил административно наказание „ глоба“ в размер на 100.00 лева, за което НП по делото няма данни да е връчено на наказаното лице към момента на приключване на съдебното дирене в първоинстанционното производство, т.е. да е влязло в законна сила.

За настъпилите щети по товарния автомобил в резултат на ПТП е предявена застрахователна претенция под № 0300/20/777/509694 от 21.08.2020г. за изплащане на застрахователно обезщетение по застрахователната полица, по която щета, съгласно Опис- щета и фактура № 90634 от 03.11.2020г., издадена от сервиза, извършил ремонт на товарния автомобил, материалните щети, настъпили в резултат на процесното ПТП на товарен автомобил влакчак марка „Мерцедес“, модел „Актрос“, с рег. № Р 0789 КА, възлизат на исковата сума от 1808.00 лева, която е изплатена от ищеца на застрахования с платежно

нареждане от 10.03.2021г.

Ищецът е отправил до ответника извънсъдебно регресна покана за възстановяване на изплатеното застрахователно обезщетение в 2- седмичен срок от получаването ѝ. Поканата е връчена лично на ответника на 23.04.2021г. По делото не са представени доказателства, а и не се твърди от ответника, че към момента на подаване на исковата молба сумата от 1808.00 лева е била заплатена на ищеца- застраховател.

От заключението на вещото лице Б.Б. по назначената по делото съдебно-счетоводна експертиза, неоспорена от страните и приета от първостепенния съд, се установява, че сумата от 1808.00 л. е заплатена от застрахователя на 10.03.2021г. по посочената от собственика на товарния автомобил банкова сметка и е получена от същия на 11.03.2021г.

От заключението на вещото лице М.М. по назначените по делото основна и допълнителна съдебно автотехнически и оценителни експертизи, приети от първоинстанционния съд, се установява, че ПТП е настъпило в условията на дневна светлина, на праволинеен пътен участък, на който безстопанствено животно е навлязло на пътното платно отдясно наляво спрямо посоката на движение на товарната композиция, управлявана от св. Т., който направил опит да избегне сблъсък, реагирайки с волана в посока наляво, но безуспешно. При реализирания контакт между МПС и животното са участвали челните десни състави на влекача „Мерцедес“. Увредените елементи на влекача, съгласно приложените по делото писмени доказателства, са позиционирани около челните десни състави на влекача и е допустимо, съгласно заключението на вещото лице да са били увредени при установения механизъм на настъпване на ПТП, т.к. тялото на телето по време на сблъсък е контактувало с крайните десни елементи на влекача, което е довело до тяхното разрушаване/увреждане. Съгласно приетото първоначално заключение на вещото лице М., средната пазарна стойност за възстановяване на причинените щети на влекача, последица от настъпилото ПТП е 1546.00 лева с вкл. ДДС, като при установяване на стойността вещото лице се е съобразило с приложения по делото опис на увредените части и елементи, както и със степента им на увреждане. От разпита на вещото лице М. в проведеното на 20.12.2021г. съдебно заседание, се установява, че разликата в стойността на сумата, необходима за възстановяване на щетите по товарния автомобил, посочена от вещото лице в размер на 1546.00 лева и тази, заплатена от застрахователя на застрахованото лице в размер на 1808.00 лева, се дължи на несъответствия между посочените в опис- щета увредени части и елементи с тези на извършените ремонтни дейности в сервиза, съгласно представената по делото фактура. Във връзка с тези несъответствия вещото лице е посочило, че при този вид щети винаги са налице скрити увреждания, които не могат да бъдат установени при първоначалния оглед. При установяването на такива следва да бъде извършен повторен оглед от застрахователя, в който скритите щети да бъдат фиксирани, като в случая това не е сторено. Във връзка с тези констатации на вещото лице М. е възложено изготвянето на допълнителна автотехническа оценителна експертиза, приета от първоинстанционния съд и неоспорена от страните. Видно от същата, при отчитане

разположението и характера на увреждане на допълнителните елементи, които не са били включени в опис- заключението, вещото лице е установило, че същите се намират в причинно- следствена връзка с настъпилото ПТП. Касае се за т.н. „скрити увреждания“, които не е могло да бъдат установени при първоначално извършения оглед. При тези фактически констатации вещото лице въз основа на представената по делото поръчка, е установило, че средната пазарна стойност за възстановяване на причинените щети на влекач марка „Мерцедес“, модел „Актрос“ с рег. № Р 0789КА, последица от настъпилото ПТП е 2111.00 лева с вкл. ДДС.

По делото са събрани гласни доказателства чрез разпит на свидетели.

В показанията си св. П.П., намиращ се в приятелски отношения с третото лице- помагач П. Г. поддържа, че Г. е собственик на крави и телета, които отглежда в стопански двор, намиращ се на около 200 метра от пътя с. Срем- с. Устрем. Сочи, че пашата на животните се осъществява в м. „Еневец“, до която се достига чрез пресичане на пътя с. Срем- с. Устрем. Св. П. сочи, че на 20.08.2020г. посетил мястото на ПТП около час и половина след настъпването му, след телефонно обаждане от страна на П. и възприел мъртво теле до канавката отстрани на шосето в посока с. Срем – с. Княжево. Според изложеното в показанията на св. П. в този пътен участък е въведено ограничение на скоростта до 50 км/ч, като има и поставен предупредителен знак за възможно преминаване на животни. Свидетелят твърди, че е възприел убитото животно, както и това, че същото е с ушна марка, но не му е известно чия собственост е животното. В показанията си св. П. пресъздава впечатления от начина на управление на товарни автомобили, собственост на „Каолин“ АД в този пътен участък, както и възможността на водачите им да спрат бързо при възникване на препятствие, изхождайки от личния си професионален опит като водач на товарни автомобили.

В показанията си св. Д.Т., отглеждащ крави в землището на с. Срем, поддържа, че П. Г. отглежда селскостопански животни, които пасе сам, а в случай, че е възпрепятстван да извърши пашата на животните наема друго лице. В показанията си св. Т. описва състоянието на пътя, като сочи, че в района на ПТП има участъци с остри завои, предупредителни знаци за завои и за преминаване на животни, както и на селскостопански сгради. В показанията си св. Т. сочи, че при разговор с П. Г. по повод на ПТП, последният му е споделил, че на процесната дата е наел ответникът да пази животните му. Св. Т. не е посещавал мястото на ПТП, твърди, че Г. не му е споделял убитото теле да е негова собственост.

Като свидетел по делото в първоинстанционното производство е бил разпитан и водача на товарната композиция, участвала в ПТП- Г.Т.. В показанията си последният възпроизвежда преките си впечатления непосредствено преди и след настъпването на ПТП, като твърди, че в този участък от пътя не е имало ограничение на скоростта, като се движил със скорост от около 60 км/ч. Соци, че след преминаването на завой, при който не е имал видимост напред, е излязъл с товарния автомобил на прав участък с много добра видимост, на сух път. Преди излизане от завоя забелязал пастир с намиращото се до него куче, а след

излизане от завоя възприел намиращите се в ляво от пътното платно по посоката му на движение стадо животни. Преминавайки покрай стадото, от дясната страна на пътното платно, св. Т. е възприел теле, което до този момент не видял поради намиращото се на мястото крайпътно дърво, което пресякло пътя в посока отдясно на ляво към стадото животни. Свидетелят се опитал да избегне удар между товарния автомобил и животното, но не успял, като съприкосновението между автомобила и животното настъпило в предната дясна част на автомобила, в резултат на което настъпили и щетите по автомобила.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Предявеният регресен осъдителен иск с правно основание чл. 410, ал.1, т.3, вр. чл.50 от ЗДД, ведно с акцесорна претенция за лихва върху главницата, считано от датата на предявяване на исковата молба до окончателното изплащане, е процесуално допустим, доколкото е налице правен интерес у ищеца от предявяването му.

Разгледан по същество същият се явява основателен и доказан по следните съображения:

Уважаването на регресен иск по чл.410, ал.1, т.3 от КЗ, вр. чл.50 от ЗЗД предполага установяване в процеса от ищеца, в чиято тежест е, следните кумулативно изискуеми предпоставки за възникването на регресното му право срещу ответника: 1.наличие на имуществено застрахователно правоотношение между застрахователя- ищец и увреденото застраховано лице; 2. настъпило застрахователно събитие в срока на действие на сключения в случая между застрахователя и застрахованото лице договор за застраховка „Каско“ на МПС под формата на застрахователна полица; 3. основание за ангажиране гражданската отговорност на ответника по реда на чл.50 от ЗЗД в качеството му на лице, което е било длъжно да упражнява надзор върху вещта, за причинените от вещта вреди на застрахования; 4. факта на плащане на застрахователно обезщетение от ищеца - застраховател на застрахования.

В процесният случай безспорно по делото е установено наличието на имуществено застрахователно правоотношение между застрахователя- ищец и увреденото застраховано лице, досежно застрахованото процесно МПС- товарен автомобил влекач марка „Мерцедес“, модел „Актрос“, с рег. № Р 0789 КА, възникнало от сключен договор за застраховка „Каско“ на МПС под формата на застрахователна полица № 20-0300/300/5000765 от 10.07.2020г. От съвкупният анализ на всички събрани по делото доказателства е установен и факта на настъпило на 20.08.2020г. на път III- 761, на около 10 км., т.е. в срока на действие на процесния договор за застраховка „Каско“ на МПС застрахователно събитие, реализирано между селскостопанско животно /теле/ с ушна марка BF SA 06- 32 264477- II и товарен автомобил влекач марка „Мерцедес“, модел „Актрос“, с рег. № Р 0789 КА, с водач- св. Г.Д.Т., в резултат и в пряка причинно- следствена връзка с което, установено от основаната и допълнителната съдебно автотехническа и оценителна експертиза, по увредения товарен автомобил са настъпили материални щети- имуществени вреди, описани в Опис на щета № 0300/20/777/509694 от 03.08.2021г., калкулация поръчка

№ 406797 от 03.08.2021г. фактура № 90634 от 03.11.2020г., за които застрахователят- ищец по заведената пред него щета № 0300/20/777/509694 от 03.08.2021г. е изплатил на застрахования на 10.03.2021г. застрахователно обезщетение в исковия размер от 1808.00 лева, при средна пазарна цена на причинената имуществена щета в размер на 2111.00 лева с вкл. ДДС, съгласно САВТОЕ.

Съгласно чл.410, ал.1, т.3 от КЗ, с плащането на застрахователното обезщетение застрахователят встъпва в правата на застрахования до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски, направени за неговото определяне, срещу собственика на вещта и лицето, което е било длъжно да упражнява надзор върху вещта, причинила вреди на застрахования по чл.50 от ЗЗД, чиято отговорност е солидарна. В случая застрахователят е предявил регресния си иск против ответника А. в качеството му на лице, което е било длъжно да упражнява надзор върху вещта, като не е предявил претенция за ангажиране и на гражданската отговорност на собственика на животното при условията на солидарна отговорност с ответника. Съдът намира, че са събрани достатъчно доказателства, въз основа на които може да се направи обоснован извод за наличие на типичната хипотеза за отговорност по чл.50 от ЗЗД.

В процесният случай по делото е доказано от страна на ищеца, в чиято тежест е, възникването с плащане на застрахователното обезщетение на регресното му право срещу ответника в процеса, доколкото е установено от ищеца при условията на пълно и главно доказване, че ответникът М. И. А. е лицето, под чийто надзор е била поставена вещта-селскостопанското животно на 20.08.2020г., станало причина за възникване на процесното ПТП и настъпилите имуществени вреди по застрахования при ищеца по договор за застраховка „Каско“ МПС увреден товарен автомобил. За реализираното ПТП на 20.08.2020г. е съставен Протокол за ПТП № 1454972, чиято истинност /вярност/, не е оспорена от ответника /сега въззиваем/ в срока за отговор на исковата молба по чл.131, ал.1 от ГПК.

В трайната практика на ВКС, постановена по реда на чл.290 ГПК, се приема, че протоколът за ПТП, съставен от длъжностно лице в кръга на служебните му задължения, съставлява документ по смисъла на чл.179 ГПК, който се ползва не само с обвързваща съда формална доказателствена сила относно авторството на материализираното в него изявление на съставителя, но и с материална доказателствена сила относно самото удостоверение волеизявление - решение № 85/28.05.2009 г. по т. д. № 768/2008 г. на ВКС, II ТО, решение № 24/10.03.2011 г. по т. д. № 444/2010 г. съставът на ВКС, I ТО, решение № 73/22.06.2012 г. по т. д. № 423/2011 г. на ВКС, I ТО и решение № 98/25.06.2012 г. по т. дело № 750/2011 г. на ВКС, II ТО. В последното във връзка с доказателствената сила на протокола за ПТП, отчитайки разликите при издаването му, е прието, че съставеният само по данни на водача на МПС протокол за пътнотранспортно произшествие, без посещение на мястото на инцидента от служители на КАТ, съставлява доказателство единствено за авторството на направените пред длъжностното лице изявления на участниците в ПТП, но не и за тяхната вярност, тъй като удостоверените факти относно механизма на произшествието не са

възприети лично от съставителя. Настоящият състав възприема изцяло дадените в посочената задължителна практика на ВКС разрешения. В настоящия случай ПТП е посетено от полицейски служители при РУ- Тополовград, при което съставителят на протокола за процесното ПТП е удостоверил пряко възприети от него факти при огледа, относими за определяне на механизма на ПТП, като местоположението на МПС, участници в ПТП, характера и вида на нанесените щети, пътните знаци и маркировката на мястото на произшествието и други. От значение за преценката на възприетите от длъжностното лице факти е времеотстоянието на извършения от него оглед спрямо момента на осъществяване на ПТП. В рядката хипотеза, когато органите за контрол по пътищата на МВР са възприели самото настъпване на ПТП и то е отразено в съставения във връзка с него протокол, документът се ползва с обвързваща доказателствена сила относно цялостния механизъм на ПТП, така както и доколкото е визиран в протокола. И в този случай, доказателствената сила на протокола за ПТП не обхваща направените от длъжностното лице, въз основа на констатираните факти, изводи за наличие или липса на вина на водач на МПС, участващ в пътнотранспортното произшествие, тъй като това излиза извън обхвата на удостоверителното изявление относно възприет от съставителя на протокола факт. Отстоянието във времево отношение на огледа и съставянето въз основа на него на протокола спрямо момента на настъпване на произшествието, рефлектира и върху обема на релевантните за механизма на ПТП факти, които ще намерят отражение в протокола за ПТП. Ето защо, вписаните в него обстоятелства може да не са достатъчни за установяването на пълния механизъм на ПТП, поради което дори при липса на оспорване на верността на протокола, ищецът, претендиращ обезщетение във връзка с увреждането, носи доказателствената тежест на установяването му посредством ангажирането и на други доказателства- разпит на свидетели, вкл. и чрез назначаване на вещи лица /като автотехническа, медицинска или комбинирани експертизи/, ако преценката на фактите, от значение за механизма на ПТП, изисква специални познания, които съдът не притежава. При неоспорване на автентичността на протокола и обстоятелствата, определящи го като официален документ, страната, на която същият се противопоставя, може да оспори верността на удостоверените в него факти, но следва да проведе пълно обратно доказване, с оглед обвързващата материална доказателствена сила на документа. В процесния случай ответникът не е оспори както автентичността на съставения протокол за ПТП, така и верността на същия, поради което документа се ползва както с обвързваща съда формална доказателствена сила относно авторството на материализираното в него изявление на съставителя, така и с материална доказателствена сила относно самото удостоверение волеизявление. Доказателствената сила на протокола за ПТП не е разколебана от съвкупният анализ на всички събрани по делото писмени и гласни доказателства, от които може да бъде изведен категоричен и безспорен извод, че именно селскостопанското животно- теле, поставено на 20.08.2020г. под надзора на ответника е станало причина за настъпилото процесно ПТП. В проведеното на 12.01.2022г. съдебно заседание по делото пред ТРС, на поставен от ищеца въпрос към ответника по реда на чл.176, ал.1 от ГПК, същият е направил признание на неизгоден за него факт, а именно, че на процесната дата

след обяд по молба на П. П. за около час- час и половина е надзиравал стадото му животни. В подобен смисъл са и изявленията на ответника А. в проведеното на 20.12.2021г. съдебно заседание, в които сочи, че в деня на ПТП е извършвал паша на животни за около половин-един час, по молба на собственикът им, като в това стадо са се намирали само животни на П. П.. В тази насока са и показанията на св. П.П., в които същият сочи, че ответникът в процесния ден е пазил животните на П. П.. Напълно кореспондиращи на показанията на св. П.П. и обясненията на ответника А. са и показанията на св. Д. Т., дадени в хода на първоинстанционното производство, в които свидетелят сочи, че в разговор между него и третото лице- помагач П. П., последният е заявил пред свидетеля, че е наел ответникът А. да пази животните му за деня, животното е било подплашено и ответникът не е имал възможност да го върне. От съвкупния анализ на гласните доказателства се установява безспорно, че ответникът в деня на настъпване на ПТП е бил пастир на селскостопански животни, собственост на третото лице- помагач, като последният е посетило мястото на ПТП след настъпването му, както и това, че в района на ПТП към момента на настъпването му не е имало животни, собственост на други лица. В потвърждение на останалите гласни доказателства са и свидетелските показания на водача на товарния автомобил Т., който посочва като пастир на животните, намиращи се в близост до пътното платно ответникът М. А.. Без правно значение в процесния казус е продължителността на времето, през което ответникът е упражнявал надзор върху животните на третото лице- помагач и дали между последните двама е бил налице писмен договор за това.

Следващата предпоставка за уважаване на иска е да са налице вреди, причинени пряко и единствено от вещта. В т.2 на Постановление №17 от 18.11.1963г. на Пленума на ВС се приема, че когато вредите са в резултат на действието или спецификата на вещта, без собственикът или упражняващият надзор да са допринесли за резултата, е налице хипотезата на чл.50 от ЗЗД. В случая е необходимо да се докаже, че процесното ПТП е настъпило единствено и само по вина на вещта, т.е. на внезапното излизане на животното на пътното платно. Механизмът на ПТП е установен въз основа на доказателствата по делото, а именно от съставения протокол за ПТП, заключението на вещното лице по назначената съдебна автотехническа експертиза, както и от показанията на св. Т., който е участник в ПТП. Експертът е направил заключение въз основа на доказателствата по делото, че предвид настъпилите деформации по товарния автомобил, посоченият механизъм на ПТП е възможен и реален, като от доказателствата по делото, включително и от експертното заключение, не се установява за настъпилото ПТП вина да има и св. Т., т.е. същият да е допринесъл за настъпването му. Експертизата е обоснована и конкретна и по отношение на вида и обема на причинените вреди, като вещното лице е преценило данните по делото и е дало заключение за вида и обема на щетите на товарния автомобил.

Доказана е и последната предпоставка на регресния иск- реално плащане на застрахователно обезщетение, като по делото са представени доказателства за начина на определяне, остойностяване на щетите и реалното изплащане на сумата от 1808 лв. на застрахованото лице.

Въз основа на установената от първоинстанционния съд фактическа обстановка, аналогична с тази, изложена по-горе от въззивния съд, направените изводи от ТРС за неоснователност на исковата претенция са неправилни и не се споделят от настоящия състав. Неоснователно, предвид фактите по делото първоинстанционния съд е приел, че не са налице доказателства, сочещи на това, че именно третото лице – помагач е собственик на убитото при ПТП животно, както и това, че ответникът А. към момента на ПТП е упражнявал надзор върху животното, като тези правни изводи са в резултат на неправилната интерпретация на доказателствената съвкупност. Неправилен е и изводеният от първоинстанционния съд извод относно наличието на съпричиняване на вредоносния резултат от водача на товарния автомобил- св. Т.. На първо място възражение за съпричиняване не е направено от ответника, който както бе посочено по-горе не е подал отговор на исковата молба. Такова е заявено от процесуалният представител на третото лице- помагач след приключване на съдебното дирене в представените по делото писмени бележки. При липсата на своевременно направено възражение от ответника и третото лице-помагач за съпричиняване на вредите, настъпили в резултат на ПТП, съдът е излязъл извън предмета на правния спор, произнасяйки се служебно по въпрос, който не е бил изследван в хода на производството чрез събиране на съответните доказателства. Неправилен е и изводеният от съда извод за недоказаност на размера на вредите. По отношение на същите чрез приетото от съда и неоспорено заключение на вещото лице по изслушаните основна и допълнителна автотехническа и оценителна експертиза, се установява, че вредите са в размер на 2111.00 лева с вкл. ДДС, като в тази сума е включена както стойността за възстановяване на причиненият щети на товарния автомобил, установени от застрахователя при първоначалния оглед, така и стойността на „скритите увреждания“, установени при извършването на ремонта на товарния автомобил, но също намиращи се в пряка причинно-следствена връзка с настъпилото ПТП.

По изложените съображения съдът приема, че претенцията на ищеца срещу ответника е основателна и доказана и следва да се уважи изцяло. Обжалваното решение, с което е прието обратното е неправилно и следва да се отмени изцяло, като на основание чл.271, ал.1 ГПК следва да се постанови ново решение, с което предявеният иск бъде уважен. Въззивната жалба като основателна следва да бъде уважена.

Върху размера на уважената искова претенция, съставляваща главница, следва да се присъди и законна лихва с начало както е поискано- от датата на подаване на исковата молба пред РС- Тополовград- 03.09.2021г. до окончателното изплащане.

При този изход на делото и на основание чл.78, ал.1 от ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца направените от последния разноски по делото пред двете инстанции. Пред първата инстанция ищецът е направил разноски, за които е представил доказателства, че са извършени, в общ размер на 462.32 лева. По отношение на сумата от 427.87 лева с вкл. ДДС, претендирана от пълномощникът на ищеца като заплатено адвокатско възнаграждение за защита пред РС- Тополовград, не са представени доказателства, поради което и такова не следва да се присъжда.

Направените през въззивната инстанция разноси от въззивника са в размер на 464.03 лева, от които заплатена държавна такса в размер на 36.16 лева и заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 427.87 лева с вкл. ДДС, като същите следва да бъдат присъдени в полза на въззивника, предвид представените доказателства за извършеното плащане.

На третото лице- помагач, съгласно разпоредбата на чл.78, ал.10 от ГПК разноси не се присъждат.

Водим от изложеното, ЯОС

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло Решение №19 от 29.04.2022г., постановено по гр.д. №303/2021г. по описа на Тополовградски районен съд и **ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА М. И. А., с ЕГН *****, с адрес с. *, общ. *, ул. **, **ДА ЗАПЛАТИ** на ЗАД „АЛИАНЦ БЪЛГАРИЯ“, с ЕИК 040638060, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. „Княз Ал. Дондуков“ №59, представлявано от изпълнителните директори О.П. и А.А., съдебен адрес гр. ***, адв. А. Б. от САК, на основание чл. 410, ал.1, т.3, от КЗ, вр. чл.50 от ЗЗД, сумата от 1808.00 /хиляда осемстотин и осем/ лева, представлява изплатено от ищеца застрахователно обезщетение по сключена застраховка „Каско“ със застрахователна полица №20- 0300/300/5000765 от 10.07.2020г. за вреди, причинени при ПТП на 20.08.2020г. със застрахован при ищеца товарен автомобил марка „Мерцедес“, модел „Актрос“ с рег. № P0789KA и животно, което е било под надзора на ответника М. И. А., по щета № 0300/20/777/509694, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба- 03.09.2021г. до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА М. И. А. с посочени данни, **ДА ЗАПЛАТИ** на ЗАД „АЛИАНЦ БЪЛГАРИЯ“ с посочени данни за адрес на управление, на основание чл. 78, ал.1 от ГПК направените разноси пред първата и въззивната инстанция в общ размер на 926.35 лева.

Решението е постановено при участието на третото лице- помагач на страната на ищеца- П. Г. Г. от с. *.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно разпоредбата на чл.280, ал.3, т.1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____